

Arrest

nr. 68 672 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEFUSTER, die loco advocaat B. DEBELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 april 2007 het Rijk binnenkwam, werd op 15 mei 2007 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 juli 2007. Hij legde hiertoe een Franse verblijfstitel geldig tot 16 september 2012 en een Marokkaans paspoort voor.

1.2. Op 27 augustus 2007 deelden de administratieve diensten van de gemeente Wielsbeke aan de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een schriftelijke verklaring van verzoeker mee waarin deze stelde het land op 23 juli 2007 verlaten te hebben.

1.3. Verzoeker verklaarde op 24 oktober 2007 opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 23 januari 2008.

1.4. Op 14 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd verzoeker op 20 oktober 2009 ter kennis gebracht.

1.5. Bij schrijven van 19 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.6. Op 26 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 21 juni 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 werd ingediend door:

[K. J.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft ondernomen. Betrokkene verwijst naar de weigering Arbeidskaart C dd. 20.06.2007 als geloofwaardige poging. Dit is echter geen geloofwaardige poging tot wettig verblijf in België aangezien dit niet gericht is op het bekomen van een wettig verblijf, maar gericht is op het bekomen van een arbeidskaart met het zicht op werk.

Betrokkene heeft daarenboven in een aankomstverklaringen dd. 15.05.2007 te 24.10.2007 te Wielsbeke te kennen gegeven dat hij in België is aangekomen respectievelijk op 23.03.2007 en 24.10.2007. Zodoende blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf zoals gesteld in de instructies van 19.07.2009 (voor 2.8A wordt de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Zodoende kunnen de voorgelegde attesten (onder andere opening zichtrekening, consultaties tandarts, attest lidmaatschap vzw Freedom, getuigenverklaring) betrokkene zijn ononderbroken verblijf niet aantonen.

Betrokkene kan dus geen aanspraak maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene slaagt er zodoende eveneens niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Zijn ononderbroken verblijf in België is bijgevolg eveneens te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 (voor 2.8B is een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 vereist). Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Start People NV dd. 19.10.2009 voorlegt, hebben wij – na een grondige studie van het administratief dossier – moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn (betrokkene staat die door een attest Nederlandse les, loonfiches, arbeidsovereenkomsten en werkattesten, getuigenverklaringen, beweert Frans te spreken, werkbereid te zijn en hier sociale en familiale banden te hebben), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 03.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (8 EVRM, geen gevaar voor openbare orde of veiligheid). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene haalt aan dat bijna als zijn naaste familieleden in België zouden verblijven. Betrokkene legt echter geen bewijs van samenwonen voor, noch toont hij de verwantschap aan. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene beroept heeft geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient er dus opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige stukken voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid vormt dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker tevens op 21 juni 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietig-

verklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 20 oktober 2009 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring, al dan niet vergezeld van een accessoire vordering tot schorsing, van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 21 juni 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, eerstens doordat verzoeker geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om aanspraak te maken op basis van artikel 2.8A, ten tweede door te oordelen dat verzoeker niet aantoonde dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft om aanspraak te maken op regularisatie op basis van artikel 2.8B.

Terwijl verzoeker zich voor artikel 2.8A baseerde op de aanvraag tot een arbeidskaart C. Dat de aanvraag van dergelijke arbeidskaart impliceert dat verzoeker zich in regel wilde stellen met de vigerende regels. Dit brengt ook met zich mee dat verzoeker wel degelijk in België verbleef indien hij een arbeidskaart C aanvroeg.

Dat verzoeker ook voor de datum 18.03.2008 een aankomstverklaring bij de gemeente Wielsbeke heeft gedaan. Dat in deze aankomstverklaring vermeld staat dat verzoeker verblijf houdt te [...] en dat verzoeker werd toegelaten er verblijf te houden (stuk 3).

Voorts heeft verzoeker een aanvraag tot regularisatie ingediend op basis van artikel 2.8B dat bepaald dat verzoeker voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig moet zijn op het grondgebied en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007, een duurzame lokale verankering moet bewijzen en over een arbeidscontract beschikken.

Welnu, verzoeker heeft wel degelijk aangetoond in zijn aanvraag en meer bepaald in zijn bijgevoegd stukkenbundel dat hij reeds voor 31.03.2007 aanwezig was op het grondgebied België.

Eerstens bracht verzoeker (stukken 19-25 uit inventaris aanvraag) voldoende bewijzen aan dat hij al sedert 2003 in de regio 'groot Waregem' verblijft. Dokter, tandarts, lidmaatschap vzw's, interimbureau verklaren allen dat hij dus al voor 31.03.2007 in België verblijft.

Ten tweede blijkt uit het stuk 17 van de inventaris aanvraag dat verzoeker een arbeidsovereenkomst had gesloten met de NV Vedior Interim en dat hij werkte bij de ISO 2 INDUSTRIE te Desselgem! Dus ook voor datum van 31.03.2007.

Besluit is dat verzoeker wel degelijk aantoont dat hij voor 31.03.2007 in België verbleef. Men sprak in de negatieve beslissing enkel over een arbeidscontract dd. 19.10.2009 terwijl er in het stukkenbundel tal van andere arbeidsovereenkomsten voorlagen van vroegere datum en nog andere stukken die bewijzen dat hij voor 31.03.2007 in België verbleef.

Verzoeker voldeed wel degelijk aan artikel 2.8B en had hiertoe alle nodige bewijsstukken aangebracht.

Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing te weinig draagkracht vindt in haar motieven, deze duidelijk niet afdoende werd gemotiveerd en de aanvraag tot verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"[...] Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de feitelijke beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker beoogt een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009:

[...]

Het aanvragen van een arbeidskaart C kan inderdaad bezwaarlijk worden beschouwd als een poging om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar zijn aankomstverklaring nu verzoeker zich in zijn aanvraag geenszins op heeft beroepen op een aankomstverklaring als zijnde een wettig verblijf in de zin van het criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. De gemachtigde kan dan ook niet verweten worden hier niets over te hebben gemotiveerd.

Evenmin kan verzoeker woorden gevolgd waar hij meent dat hij wel in aanmerking komt voor het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

[...]

Verzoekers beschouwingen dat hij zou aantonen vóór 31.03.2007 in België te hebben verbleven, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker bij aankomstverklaringen dd. 15.05.2007 en 24.10.2007 te Wielsbeke te kennen heeft gegeven dat hij in België is aangekomen respectievelijk op 23.03.2007 en 24.10.2007.

Aldus wordt terecht vastgesteld dat een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet wordt aangetoond.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker zich niet in een situatie bevindt zoals omschreven in de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 29 juli 2009). Inzake punt 2.8A van de beleidsinstructie wordt overwogen dat niet blijkt dat verzoeker voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf heeft gehad en evenmin een geloofwaardige poging hiertoe heeft ondernomen en dat verzoeker ook niet voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag. Inzake punt 2.8B van de beleidsinstructie wordt gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk verblijft. Daarnaast wordt gesteld dat de integratie van verzoeker – die afgeleid wordt uit het gegeven dat hij Nederlandse les heeft gevolgd en stelt Frans te spreken, hij in België heeft gewerkt en werkbereid is, getuigenverklaringen voorlegt en in België sociale en familiale banden heeft – op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker

noch een bewijs van samenwonen noch een bewijs van verwantschap met zijn familieleden in België aanbrengt en dat bijgevolg een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Tot slot wordt, in antwoord op verzoekers stelling dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid, overwogen dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Deze motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat de motieven die deze beslissing onderbouwen te kennen en zijn rechten ten volle te laten gelden. Verzoeker geeft bij de uiteenzetting van zijn middel bovendien aan kennis te hebben van de motieven die ten grondslag liggen aan de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt voor wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie van 19 juli 2009.

Allereerst dient te worden geduoid dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk alle nodige bewijsstukken heeft aangebracht om aan te tonen dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 heeft betrekking op de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de situatie die is omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 daar enerzijds verzoeker vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft verworven en evenmin een geloofwaardige poging

heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen en anderzijds verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat hij voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad en hiertoe evenmin een geloofwaardige poging heeft ondernomen. De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden die opgenomen zijn in voormeld punt 2.8A van de beleidsinstructie cumulatieve voorwaarden betreffen en dat verzoeker niet betwist dat hij niet voldoet aan de voorwaarde dat hij voorafgaand aan de aanvraag gedurende minimum vijf jaar ononderbroken in het Rijk moet hebben verbleven. Deze vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat verzoeker op 15 mei 2007 door de gemeente Wielsbeke in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 juli 2007. Hij gaf hierbij aan het Rijk te zijn binnengekomen op 23 april 2007. Verzoeker die schriftelijk aangaf op 23 juli 2007 het grondgebied van het Rijk verlaten te hebben, meldde zich vervolgens op 24 oktober 2007 opnieuw aan bij de gemeente Wielsbeke, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 23 januari 2008. Gelet op deze gegevens kon verweerder in redelijkheid oordelen dat verzoeker in de periode tussen 23 juli 2007 en 24 oktober 2007 niet in het Rijk verbleef en dat bijgevolg niet blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gedurende minimum vijf jaar “ononderbroken” in het Rijk heeft verbleven. Ook uit de door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken ter ondersteuning van zijn ononderbroken verblijf in België blijkt niet dat hij in voormelde periode effectief in België verbleef. Er dient dan ook te worden besloten dat niet blijkt dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat verzoeker zich niet bevindt in een situatie zoals bedoeld in punt 2.8A van de beleidsinstructie.

Punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 heeft verder betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Verweerder motiveerde, verwijzend naar zijn overwegingen inzake punt 2.8A van de beleidsinstructie, dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft.

Gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker zelf aangaf het Rijk verlaten te hebben op 23 juli 2007 en verklaarde op 24 oktober 2007 België opnieuw te zijn binnengekomen kon verweerder oordelen dat er geen sprake is van een “ononderbroken” verblijf in België sinds 31 maart 2007. Verzoeker toont verder door te stellen dat hij reeds aanwezig was op het Belgische grondgebied voor 31 maart 2007, gegeven dat in wezen niet ter discussie staat, niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van het punt 2.8B van de beleidsinstructie.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voorziene beleidsrichtlijnen in casu miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een miskennen van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK